

Udslag af hele Tidens Udvikling, og man kan ikke tage det ene som Aarsag til det andet, man kan altsaa hverken tage Straffens Raahed som Aarsag til Forbrydelsens eller Forbrydelsens Raahed som Aarsag til Straffens.

Jeg sagde før, at for mig er Straffen en praktisk Nødvendighed, og anlægger man først det Synspunkt, er det ogsaa ganske naturligt dermed givet, at saa straffer man ikke mere end nødvendigt; man straffer ikke af ideelle Grunde, for at skabe en Gengældelse, ikke heller af religiøst bestemte Grunde, nej, man straffer af praktisk Nødvendighed, og deraf følger ganske simpelt, at man straffer ikke mere end nødvendigt og kun, hvor man anser det for at være den mest hensigtsmæssige Reaktion fra Samfundets Side overfor Lovbrudet. Den moderne Udvikling er jo ogsaa et saare karakteristisk Tegn paa, hvorledes denne rent praktiske Betragtning paa mange Punkter har ført til en Forandring af hele Synspunktet. Saare karakteristisk er i den Henseende f. Eks. Straffen overfor Børn. Dette er i øvrigt ogsaa et Eksempel paa Parallelisme i Udviklingen, i Samstemmen med det, jeg sagde før om hele Tidsaanden. I 1866 var det vist en meget dagligdags Ting, at Børn fik Prygl i Skolen og hjemme, naar de gjorde noget galt; nu er det en saare sjældne Ting, at Børn faar Prygl i Skolen — jeg mener Prygl af Lærere eller Lærereinder; Kammerater kan jo nok banke hinanden —, og det er, saa vidt jeg ved, ogsaa ret ualmindeligt, at Børn faar Prygl i Hjemmet, og dermed følger ganske naturligt dette, at man ogsaa afskaffer Prygl som Straf for Børn.

Det ærede Medlem Hr. Rytter gjorde en Bemærkning om Benaadningsinstituttet, han sagde, at dette vilde formindskes ved Gennemførelsen af det foreliggende Straffelovforslag. Det er en Bemærkning, man finder gentaget atter og atter. Man finder den i Motiverne til Forordningen af 1789, hvor det hedder, at nu laver man nogle mere rimelige Straffe, men saa skal det til Gengæld være Straffe, der virkelig eksekveres, man vil ikke have den megen Benaadning. Og man finder den samme Bemærkning gjort i 1865 og 1866 under Forhandlingerne om den nuværende Straffelov, at man ved at gennemføre denne Straffelov vil slippe af med en hel Mængde Benaadningssager. Og dette er ganske naturligt, for hvad betyder den kraftige Udvikling af Benaadningsinstituttet? Det betyder kun dette, at der i Samfundet er

opstaaet en Følelse af, at den Straffelov, man har, paa en Række Punkter rammer for haardt, og dette afhjælper man saa ved Benaadningsinstituttet. Det er da en ganske naturlig Ting, at faar man saa en Straffelov, der svarer til Tidens Tanker, falder derigennem en hel Række af disse Benaadningssager bort af sig selv.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal have en særlig Lov om Forseelser, maa jeg erkende, at jeg tror, det er rigtigt, at den højtærede Justitsminister ikke har foreslaaet en saadan Lov. I fransk og tysk Ret kender man jo Tredelingen, som nogenlunde kan oversættes ved dette: Forseelse, Overtrædelse, Forbrydelse. Det er en Ting, vi ikke kender her hjemme, og som jeg ikke tror, vi skal stræbe efter at indføre. Naar man har ønsket en Forseelseslov, saa ser jeg det praktiske Motiv deri, at man har ønsket at skabe, om jeg saa maa sige, en fælles almindelig Del ogsaa for Særlovgivningen, som omgiver Straffeloven. Jeg er i den Forbindelse enig i de Bemærkninger, som Landsdommer Krabbe har gjort i „Ugeskrift for Retsvæsen“, at det kan omtvistes, hvor megen Værdi der er i at skabe en saadan almindelig Del; men jeg er ogsaa enig i det, han siger, at da der nu synes at være Enighed om det fra alle Sider, er der vel ikke nogen særlig Grund til at tage nogen større Drøftelse op om dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Rytter sagde, at naar man havde valgt den Vej, man nu her var gaaet, saa vilde man komme til i Løbet af faa Aar atter og atter at ændre ved Straffeloven. Dette Argument forstaaer jeg ikke rigtig; det vilde være rigtigt, hvis man havde taget hele Forseelsesloven, saaledes som den forelaa, og, hvor den rummede en Række Forandringer paa Special-Lovbudene, havde puttet den ind i Straffeloven, saa vilde man have været nødt til at lave om paa denne efter ganske faa Aars Forløb. Men det, man har gjort nu, at man i § 2 har skrevet, at de følgende Kapitler — det er altsaa Lovens almindelige Del — gælder ogsaa, hvor ingen anden Bestemmelse er truffet, for Særlovgivningen, det medfører efter mit Skøn ikke nogen Nødvendighed for at foretage hyppigere Ændringer i Straffeloven end dem, man ad anden Vej vilde komme til.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa et Eksempel, hvoraf det forekommer mig, man klart ser, hvor vanskeligt det er at overføre de almindelige Regler fra Straffelovens Omraade til Særlovgivningen. Det er med Hensyn til den kriminelle Lavalder. Naar